

Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

Chương Mười Bốn

Khi không có mẹ bên cạnh, Ái Bình mới hiểu và thấm thía thế nào là cảnh tứ cố vô thân nơi xứ lạ quê người! Mặc dù tuổi đời cô đã gần ba mươi! Sắp có chồng có mẹ chồng sẽ thế vào chỗ mẹ cô! Nhưng trong lòng Ái Bình nghĩ chỉ chờ thời gian! Phải chỉ có thời gian phôi pha chớ không ai, không một ai có thể lấp vào chỗ thiếu vắng mẹ trong tâm hồn cô được! Tại sao, vì khi Ái Bình hiểu biết thì nhà chỉ có hai mẹ con. Ái Bình có mẹ, mẹ có Ái Bình là người thân duy nhất trên cõi đời này! Cô chưa bao giờ nghe mẹ nhắc đến bà con thân thuộc, hay họ hàng bên nội cũng như bên ngoại. Lúc ở quê nhà mẹ cô làm y tá trong bệnh viện, ở một tỉnh lẻ vùng đồng bằng miền Nam nước Việt. Cô lớn lên trong vòng tay và tình thương vô bờ của mẹ, chưa bao giờ thấy cha, và cũng chưa bao giờ nghe mẹ nhắc gì về cha. Lâu lắm rồi có lần Ái Bình bảo với mẹ:

- Lớp con học, đứa nào cũng có cha. Mẹ à, ba con đâu rồi hả mẹ...?

Đôi mắt u buồn nhìn mây trắng bay qua khun cửa nhỏ, mẹ của Ái Bình buông tiếng thở dài, nhẹ giọng sùng buồn bảo:

- Cha con chết khi con còn trong bụng mẹ! Ba con chết khi con chưa chào đời...

Rồi bà ôm chầm lấy con nước mắt trào tuôn. Kể từ sau đó, Ái Bình không bao giờ nhắc đến cha nữa, vì sợ gợi đau buồn trong lòng mẹ.

Lúc mới đến xứ người còn chân ướt chân ráo, mẹ của Ái Bình đi làm ở một viện dưỡng lão gần nhà (Appartement). Bà làm đêm từ mười một giờ đến bảy giờ sáng (11PM-7AM). Để có thời gian đưa rước con hai buổi đi học về... Ngày Ái Bình ra trường Đại học đi làm đâu mấy năm thì mẹ cô vào nằm viện vì bệnh tim! Biến chứng có nhiều bệnh khác, nhưng từ đó hai chân bà yếu dần... Phải có người dìu đi đứng khi cần thiết. Cô rất bận rộn, ngoài những việc làm ở sở rồi về nhà với mẹ thì cơm nước, chợ búa, giặt giũ... Vùng mẹ con cô ở thuê đó rất ít người Việt, cô lại không giao du với ai. Má cô bệnh không làm gì được, chỉ đứng một chút thì ngồi vào xe lăn. Đôi khi khỏe bà cũng dùng cây tó đi lại trong nhà chút ít, nhưng cũng hết sức khó khăn...

Dù bà Thu Bình bệnh hoạn không làm gì được, nhưng bà hạnh phúc có con, và Ái Bình cũng ấm lòng có mẹ! Mỗi ngày đi làm về, vừa làm việc lật vật chuyện nhà, hai mẹ con vừa trò chuyện với nhau. Cô kể chuyện ở sở, chuyện thời sự ở xứ người ta... Có khi mẹ nhắc lại chuyện xưa lúc hai người còn ở quê nhà, chuyện trời trăng, mây gió... Chớ chưa bao giờ Ái Bình nghe mẹ đá động đến bên nội, hay bên ngoại cô? Nay bà Thu Bình đã qua đời, căn nhà bé nhỏ lạnh lẽo trống vắng! Thời gian sau công việc ở sở với cô bây giờ hết sức dư thừa. Hình ảnh mẹ ở mọi nơi trong nhà, ở mọi thời gian trong lòng cô.

Hôm nay ở đây, tiết trời đã vào xuân mấy tuần rồi, cây cối bên ngoài đã đâm chồi nảy lộc nở nụ bán khai. Gió lạnh lạnh thổi, nhưng cái lạnh tươi trẻ ấm mát lướt qua uơm trên mái tóc, trên làn da rồi như lả lơi cười cợt giỡn đùa cùng nắng xuân hồng. Ái Bình nhớ mẹ thường ngồi trên chiếc xe lăn, kể bên cửa sổ khép hờ. Qua chiếc màn bằng voan mỏng gió nhẹ lay lay mẹ cô nhìn ra bên ngoài... Khi thì bà chống cây tó đứng lên, hé màn cửa ngóng con gái đi làm về... Và lần đó trên tay cầm lá thư đã mở trên tay, mẹ ôm chầm lấy cô nức nở những giọt lệ hạnh phúc trào tuôn... Đó là thư báo con gái bà ra trường Đại học và đậu bằng chuyên môn.

Trong tâm trí Ái Bình, hình ảnh của mẹ không sao phai nhòa... Cô nhớ mẹ quá, nhớ tất cả: dáng dấp, nụ cười, giọng nói lúc mẹ còn trẻ, lúc ốm đau... cùng những sở thích... Mẹ cô thích nghe tiếng mưa rơi, những bản nhạc buồn... Cô nghĩ có lẽ một kỷ niệm sâu sắc nào đó sống trong lòng, nên mẹ luôn nghe bài "*Đám Cưới Nghèo*". Bà Thu Bình thường bảo với con gái mình:

- Ở đây không sao nghe được tiếng mưa rơi rõ rệt như ở bên nhà. Vì trời lạnh, nên cửa nẻo luôn đóng kín mít. Và phần lớn vì mái nhà không lợp bằng tôn, bằng lá, quanh nhà không nhiều cây cối... Nên không sao nghe được tiếng mưa rơi lộp độp trên mái lá, mưa ào ào xuyên qua cây cối, hay mưa rơi lùm bùm trong nước như trên sông, mương, rạch, ao, hồ...

Mẹ cô còn bảo:

- Không gì thú vị bằng nửa đêm thức giấc nghe mưa rào rào trên mái lá. Sáng dậy thấy nắng ban mai rực rỡ, cây lá xanh tươi phơi phơi như thêm sức sống, sau khi tắm mát trận mưa đêm qua. Bầu trời xanh màu

ngọc, gió là đà mơn man, làm những giọt nước mưa còn đọng trên cành cây kẽ lá rơi lộp độp, và hương cỏ cây man mác... Thiệt cảnh sắc đó, và hương đồng cỏ nội khiến tâm hồn mẹ thư thái, êm ả vô cùng... Đôi lúc cô nghĩ, nếu mẹ là nhà văn, hay nhà thơ, thì chắc chắn bà sẽ có những tác phẩm rất phong phú về mưa, về hương cỏ cây hoa trái thiên nhiên...

Món quà nhỏ của con gái tìm được và mua ở chợ, làm mẹ cô hết sức ngạc nhiên và thích thú. Vì biết được có người cũng sở thích như mình, nên người ta mới làm ra để bán những băng cassette về mưa: Mưa trong rừng rào rạc với tiếng chim kêu chim chirp. Mưa trên biển hòa tiếng kêu của hải âu, tiếng sóng trùng dương bập bùng dồn dập như bản nhạc hùng. Mưa lồm bồm trên mặt nước ao có tiếng trâu ghé ngọc. Mưa trên mái lá lộp độp hòa với tiếng sấm rền vang, ì ầm...

Ngoài nhớ mẹ, Ái Bình còn nhớ đến vú Phiến, và mẹ con dì Cẩm Lệ. Mẹ vú của cô cũng có gia đình nay đã có một trai lớn và một gái với ông Cang. Mặc dù là chủ tớ, nhưng vú và mẹ cô thân thiết, thương yêu nhau như chị em ruột. Hôm đám tang bà Thu Bình có vú Phiến từ bên Úc bươn bả qua. Theo lẽ hai vợ chồng cùng đi, nhưng đứa con lớn bị bệnh nên ông phải ở lại săn sóc. Vú vật vã khóc trước mộ phần của mẹ cô. Bà ở lại với Ái Bình mấy hôm, khi đưa ra phi trường trở về Úc, bà đã nhẹ lời to nhỏ khuyên:

- Nếu sau này cô ở đây không vui thì cứ qua bên Úc với vú nghe. Ông Cang là người chồng tốt và biết điều lắm... Học hành như cô qua bên thiếu gì công ăn việc làm, lương còn cao hơn bên này nữa.

Ái Bình cảm động bịn rịn:

- Cảm ơn vú con sẽ ghi nhớ lời vú. Chắc con sẽ không sao, vì có má Cẩm Lệ và anh An... Họ cũng yêu thương con lắm... Đám cưới chúng con vú và chú Cang nhớ dắt các em qua nghe...

Vú Phiến ôm đầu Ái Bình vào lòng siết nhẹ, rồi hôn lên mái tóc đen và óng mượt, rướm nước mắt không nói nên lời. Ái Bình cười nhẹ bảo:

- Thôi người ta gọi lên máy bay rồi kia, chúc vú thượng lộ bình an... Về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho con nghe vú...

Bà vú buông cô ra, mắt đỏ hoe tay lau dòng lệ rồi lẩn nhanh vào bên trong. Vừa đi bà vừa ngoái đầu lại vẫy tay chào... Ái Bình cũng đứng đó chào, nhìn theo dáng bà khuất sau người xét giấy...

Cô lẩm lũi bước từng bước nặng nề ra bãi đậu xe rồi chạy về nhà, mà cảm thấy trống vắng và buồn rười rượi.

.....

Bỗng có một ngày, vào lúc chiều tối tiếng chuông điện thoại từng chập reo vang. Ái Bình lấy làm lạ dừng công việc, lại dở máy nghe:

- Hello, hello... Dạ phải, tôi là Ái Bình, dạ mẹ tôi là Thu Bình... Xin lỗi ông là ai? Và có chuyện gì không thưa ông?

Bên kia đầu dây điện thoại giọng nói của người đàn ông lớn tuổi, như hụt hẫng vì đang bị xúc động mạnh?

Ngưng một chút, ông ta tiếp:

- Cảm ơn cô, tôi là Viết Bằng ba của Viết Hùng, đang ở khách sạn gần nhà cô. Được tin Viết Hùng cho biết má cô vừa qua đời, tôi muốn đến chia buồn và viếng thăm...

Ái Bình chột suy nghĩ thấy hơi bất tiện, trả lời:

- Dạ chào bác, cảm ơn bác thưa tối quá rồi, hay là ngày mai cháu đi thăm mộ mẹ cháu, mời bác đến đó có được không? Không xa lắm đâu bác, cháu sẽ lái xe đến rước bác cùng đi...

Giọng nói như mừng rỡ bên kia đầu dây:

- Được, được, cảm ơn cháu... vậy cháu ghi địa chỉ khách sạn bác đang ở nghe...

Ghi địa chỉ khách sạn ông Viết Bằng đang ở, chào ông ta rồi cô gác máy. Ái Bình mới nhớ đã lâu, đầu vào khoảng năm trước, cô có gặp ông ta. Người đàn ông này trạc tuổi mẹ cô, hơn kém chắc không bao nhiêu. Ông có dáng người cao ráo, khỏe mạnh, vàng trán cao, mũi thẳng, đôi mắt tinh anh... Mặc dù đã trải qua bao nhiêu năm gian nan trong đời lính, và khổ ải tột cùng khi bị đọa đày trong tù cải tạo từ Nam ra Bắc mười mấy năm ròng rã... Nhưng trong ánh mắt ông ta vẫn rạng ngời với nét hiên ngang, kiên cường và niềm bất khuất dâng lên...

Sáng sớm có hẹn, Ái Bình đến khách sạn rước bác Viết Bằng ba của anh Viết Hùng đi thăm mộ mẹ mình. Xe vừa trờ tới, cô thấy dáng ông thấp thoáng đi tới đi lui và ngó mong ra cửa đang chờ đợi. Ái Bình cho xe vào bãi đậu rồi đi vào. Gần đến ông, cô lớn tiếng chào hỏi:

- Dạ chào bác, đi đường xa bác khỏe chớ? Bác ăn sáng chưa, hãy ăn sáng rồi đi, thưa bác...

Ông Viết Bằng đỏ mắt như rưng dòng lệ, và nhìn sững Ái Bình từ đầu đến chân! Nghe cô hỏi, ông như giật mình vội lên tiếng:

- Cảm ơn cháu, bác ăn ở khách sạn rồi... Cháu vào ăn chút gì rồi chúng ta đi?

Ái Bình tự nhiên, cười nhẹ:

- Cảm ơn bác, mỗi sáng cháu quen lót lòng bằng chén cơm nguội, như lúc má cháu còn sanh thời mẹ con cùng ăn sáng...

Với vài câu xã giao hỏi thăm, ông cho biết về Hùng đang ở chiến trường Iraq. Xe chậm chậm chạy qua các đường hướng về phía nghĩa trang. Cả hai cùng yên lặng như đang theo đuổi ý nghĩ riêng của mình. Mấy lần Ái Bình định mở lời hỏi thăm ông ta quen thế nào với mẹ cô, nhưng lại thôi! Ngoài trời gió lạnh, kẻ bộ hành co ro trong chiếc áo ấm. Xe chạy qua nhiều con đường cây trơ cành, không còn một chiếc lá. Không gian mờ mờ màu xám nhạt buồn bã... Phương đông mặt trời đã lên, nhưng ánh nắng yếu ớt le lói như len lén chiếu lura thưa trên những chòm ngọn cây cao, trên gác chuông nhà thờ, trên mái nhà hai bên đường vắng của buổi sáng biếng lười, cuối tuần đầu mùa thu ướm lạnh...

Khi gặp ở cửa khách sạn, Ái Bình đã thấy tay ông Bằng ôm kè kè bó hoa lớn, nào bạch hồng, đỏ quỳên trắng, vàng, tím lẫn lộn. Ông đứng trước ngôi mộ mới của người vừa qua đời, trong nghĩa trang bốn bề yên lặng. Cái yên lặng nặng nề và thê lương! Ở nghĩa trang người ta chỉ nghe tiếng gió rung cây lá xào xạc, tiếng chim lẻ loi kêu náo nuột, ròi rạc vắng vắng trên những cây cao tàn lụi. Loại cây này không rụng lá rơi hết trước mùa đông. Cây còn thưa thớt lá xanh sậm gieo bóng mát. Ông Bằng há hui đứng sững sững trước mộ bà Thu Bình. Rồi ông quì xuống dáng vẻ thâm trầm, vai run run xúc động mạnh! Nhìn chăm vào mộ bia cần bằng đá hoa cương màu hổ phách, ông thấy rõ tám bán ảnh trắng đen hồi còn trẻ của người nằm trong mộ! Khuôn mặt bà Thu Bình trong ảnh thật đậm đậm, nụ cười rạng rỡ đầy đặn của người phụ nữ ở tuổi thanh xuân, tâm hồn đang tươi vui và tràn niềm hạnh phúc. Dưới ảnh có khắc đậm nét chữ mạ vàng sáng:

"Nguyễn Thị Thu Bình

Sanh năm... Mất năm...

Con Nguyễn Thị Ái Bình lập mộ"

Ông Bằng lấy khăn tay lau ảnh mẹ bị sương mù và bụi bám, Ái Bình sững sờ và vô cùng ngạc nhiên. Bởi bác Bằng không quen thân với mẹ con cô. Viết Hùng con bác chỉ là bạn đồng nghiệp với cô, mà anh ta đi lính cũng lâu rồi rất ít khi liên lạc. Giờ khi hay tin mẹ cô qua đời thì vì lịch sự xã giao bác chỉ cần gọi cái thiệp chia buồn là đủ lắm rồi! Nhưng không biết tại sao bác lại qua đây thăm? Bây giờ bác còn ôm mộ mẹ cô vật vã khóc lóc thăm thiết nữa? Trước cái buồn đau thống khổ của bác, khiến Ái Bình nhớ lại khi mẹ cô qua đời, dì Cẩm Lệ đã thân với mẹ, giờ bà lại sắp là má chồng của cô nhưng cũng không đến đỡ đau khổ khóc lóc thê thiết như bác Bằng đang khóc trước mộ mẹ cô! Ái Bình càng hoăng hồn hơn! Cô vội giật tay ra, khi bác nắm chặt lấy bàn tay cô!

Ông Bằng vẫn trong thế quì trước mộ bà Thu Bình, và trước mặt cô trong nước mắt và huyệt hẫng, trong tiếng nấc ông nghẹn ngào:

- Ái Bình ơi, bác đây là cha ruột của con... Xin hãy tha thứ cho ba...

Ái Bình chưng hửng tưởng mình nghe lộn, mắt trợn trừng, há hốc miệng cô lập bập:

- Dạ thưa bác, bác... bác nói sao? Xin bác, bác... bác lập lại lời vừa nói của bác... bác, bác...

Ông Bằng lấy trong bóp tấm ảnh ngày xưa hai vợ chồng chụp chung đưa cho Ái Bình. Ông run giọng:

- Con hãy xem, ảnh này ba má đã chụp chung sau ngày cưới trong những ngày trăng mật ở Vũng Tàu. Ba giữ một tấm, còn tấm mẹ con giữ có lẽ ba đã cất bỏ hình ba. Con coi tấm ảnh khắc trên mộ bia của mẹ con có giống y như tấm hình chụp chung với ba đây không? Xin con hãy xem đi...

Ông chùng giọng như nghẹn lời, rồi tiếp:

- Ảnh này ba đã giữ trong bóp không bao giờ rời xa. Nó đã theo ba mấy mươi năm, và mấy mươi năm qua đến làm việc nơi nào, ba cũng cố tìm kiếm mẹ và con... Sau khi bỏ nhà ra đi, ba đã đến sở mẹ con thì người ta bảo bà đã xin thôi việc. Ba đến bộ y tế người ta nói mẹ con không còn trực thuộc nhân viên của Bộ nữa, nên không biết bà làm ở đâu. Họ bảo có thể mẹ con đã nghỉ luôn, còn nếu làm thì làm ở những phòng mạch hay bệnh viện tư...

Thật sự không thể nào ngờ, sự việc đến với Ái Bình quá đột ngột như trên trời rơi xuống! Từ sanh ra cho đến trưởng thành, cô chưa bao giờ được gọi tiếng "ba" như hàng hà sa số trẻ con được sanh ra trên cõi đời này! Bây giờ người đàn ông xa lạ đứng sững sững trước mặt mình là ba đó sao?

Mặt trời rạng rỡ lên cao, tỏa ánh sáng xuống muôn loài chập chờn qua khe lá nhánh cây như nhảy múa trên đường tráng nhựa. Hai người họ ra về, ông Bằng đề nghị:

- Ba xin lỗi con... Xin con hiểu cho ba mà tha thứ! Hay chúng ta đến quán ăn trưa xong. Con đưa ba về nhà ba sẽ kể tường tận những chuyện xảy ra giữa ba và má cho con nghe...

Ái Bình sau một lúc xúc động, bây giờ cô trở lại bình tĩnh. Vì sao trong phút chốc ông đã trở thành cha mình? Một sự việc cô vẫn không thể ngờ và không tin tưởng được! Ái Bình cương quyết, lạnh lùng bảo:

- Dạ thưa bác, giữa mẹ cháu và bác đã xảy ra chuyện gì thật sự cháu không biết, và không có quyền hạn gì cả... Nhưng cháu đau đớn cho cái đau khổ của mẹ cháu mấy chục năm nay, khi mẹ con cháu ươn yếu thì cha cháu ở đâu? Và cháu nghĩ rằng những chuyện bác sắp kể cũng như chuyện tiểu thuyết, hay một thiên tình sử trong phim gay cấn, gây cảm động và nhiều nước mắt cho khán thính giả...

Cô như muốn nghẹt thở, nói không nên lời nhưng cố nuốt lệ trào ra khóe mắt. Ái Bình run giọng:

- Nơi mẹ con cháu sống đùm bọc bao nhiêu năm nay, vừa chật hẹp, vừa xưa cũ... Nhưng cháu thấy bác chưa xứng đáng để bước vào, vì bác sẽ làm hoen ố không khí trong lành và yên tĩnh của mẹ cháu. Hay ăn xong cháu đưa bác về khách sạn, ở phòng khách của khách sạn chúng ta có thể ngồi đó nói chuyện được!

Bùi Viết Bằng, mặt đầy niềm thống khổ đau thương nhẹ gật đầu bằng lòng. Đến nơi xuống xe, ông cúi mặt đi sau con gái lòng bùi ngùi thương cảm băng khuâng. Trong khi ấy tâm tình của Ái Bình hết sức lạnh lùng và dừng dừng! Vào khách sạn ông Bằng lên phòng rửa mặt rồi trở xuống phòng khách. Ông thấy Ái Bình ngồi quay lưng ở chiếc bàn hai ghế khuất bên trong, ít người qua lại chờ ông. Xăng xái đi đến bên con, ông vui giọng bảo:

- Con uống gì, có nước trái cây, trà, cà-phê...

Ái Bình chỉ chiếc tách trên bàn:

- Dạ cháu có rồi, bác cứ lấy cho mình đi.

Ông Bằng đi lấy ly cà-phê rồi trở lại ngồi đối diện với Ái Bình. Ông chăm rãi, ôn tồn lên tiếng:

- Việc này lỗi do ba gây ra, tròn đời này ba ôm mối hận lòng, dù cho mẹ con còn sống và tha thứ nhưng ba cũng không tha thứ cho chính mình! Lần cuối mẹ con ra thăm, thì ba đem chuyện có vợ lẽ cho bà biết. Sáng hôm sau chờ ba đi làm thì bà lặng lẽ bỏ về không để lại cho ba lời nhắn nào... Đi làm về biết được, ba bỏ sở chạy về Sài Gòn tìm mẹ con. Trước mặt bà nội ba đã nói hết sự việc xảy ra mà ba là người gây nên tội. Ba chỉ còn xin mẹ và bà nội con tha thứ chấp nhận cho má của Viết Hùng làm vợ lẽ, vì bà ta cũng là một phụ nữ tội nghiệp đáng thương lắm...

Nói đến đó ông Bằng cúi mặt khổ sở, tiếp:

- Nghe ba kể xong, bà nội con vỗ bàn tức giận, đứng lên bảo: "*Trên đời thứ nhất là má, thứ hai là con, thứ ba là chồng, đó là bằng năng sinh tồn của người đàn bà... Mây không có gươm đao, nhưng mây đã giết vợ mây, mây đã bóp chết hạnh phúc của nó, mây có phải là con người không? Cái con đàn bà nào đó mà mây muốn cho nó làm vợ lẽ! Trời ơi, nó là loại nắm độc! Nắm độc nhìn thấy tươi, đẹp, ăn ngon nhưng đó là nắm độc! Người đàn ông hoàn toàn không giống như người đàn bà. Thí dụ như mây thầy đồ xuống không biết rơi vào chén hay rơi trên đất... Những con vật dưới đó vẫn ăn ngon lành. Nếu bất kể người đàn bà nào cho đàn ông ôm mà ôm liền thì có khác gì mấy con vật đó đâu...*" Bà nội tức tưởi vừa khóc vừa chửi, rồi ôm chầm lấy má con khóc và năn nỉ xin tha thứ cho ba... Má con không khóc cũng không nói lời nào! Mặt bà tái xanh tro tro như đá, mắt mở to như người mất hồn! Ba năn nỉ cách chi mẹ con cũng không nói với ba lấy nửa lời dù là nhיע máng hay hờn trách cũng được! Nhưng có lẽ đã giận và chịu đựng khổ đau đến tột cùng, bà ngậm cứng miệng không nói lấy một lời!

Ông Bằng dừng lại uống ngụm cà-phê:

- Ba ở nhà đâu một tuần thì phải trở về đơn vị. Mẹ con là một phụ nữ chắc dạ... Nội và ba van xin mẹ con tha thứ cho ba nhưng mẹ con bình tâm như vậy trước và sau ngày ba đi bà không nói với ba nửa lời. Những ngày đó với ba thật là ngọt ngào và khổ sở! Má con dùng chiến tranh lạnh không cho ba vào phòng ngủ, viện cớ mệt mỏi vì gần sanh. Nếu ba vào thì bà sẽ đi ra ngoài... Bà vẫn nhớ hôm đó gần ngày đi, bà nội nói với ba trước mặt mẹ con: "*Mu bàn tay, lòng bàn tay đều là thịt. Một đứa là con, một đứa là dâu, tao thương cả hai. Dù thằng Bằng là ruột nhưng tao cũng không binh nó. Nhưng Thu Bình à, đời người không lẽ mỗi lần đập cút mỗi lần chặt chân sao con? Con hãy vì mẹ, vì bà già này mà tha thứ cho nó đi...*" Nội con quệt nước mắt rồi mếu máo tiếp: "*Mẹ biết nó đã làm sai một việc quá lớn trong tình nghĩa vợ chồng... Những việc nó làm con khổ đau, và không nghĩ đạo lý làm người chồng... Việc nó làm trời đang coi và nó sẽ gặp quả báo... Xin con tha*

thứ cho nó đi...” Rồi bà quay qua ba: “Mày là thằng con bất hiếu, đến từng tuổi này mà tao còn khổ tâm vì mày. Nếu việc này mà không giải quyết ổn thỏa thì tao có chết cũng không cho mày về mặc áo tang...” Mẹ con vẫn đứng đờ đẫn thờ dài chớ không trả lời! Sau đó mẹ con mới nói với bà nội: “Con như đứa bé làm mất cái bong bóng! Cái bong bóng đẹp con hết sức trân quý, mà lại để bong bóng bay lên...”

Ái Bình yên lặng ngồi nghe, không thêm bớt lời nào hay ừ hử với ông. Ông Bằng lau dòng nước mắt, với những lời tha thiết như nói với mẹ cô:

- Mẹ con cố tình không muốn gặp ba nữa. Sau ngày ba trở ra đơn vị, thì mẹ con đã từ giã bà nội bằng lá thư để lại rồi lặng lẽ mang bầu thai sắp gần ngày sanh ra đi! Bà nội đến nơi làm việc, nhưng người ta bảo mẹ con xin nghỉ để sanh hai ngày nay rồi. Ba về, tìm mẹ con khắp nơi... Nhưng bóng chim tăm cá...

Không kèm được, ông Bằng gục đầu xuống bàn khóc lớn:

- Câu chuyện giữa ba và mẹ là như vậy! Lỗi tại ba đã phụ lòng mẹ con, khiến bà khổ đau mang trong lòng suốt bao nhiêu năm nay! Và ba thật sự cũng không vui sướng gì hơn mẹ con. Ba đã tìm kiếm bà mấy chục năm không ngừng. Đến khi thoát ra được xứ người ba quá tuyệt vọng vì nghĩ rằng mẹ con vẫn còn ở quê hương. Nhưng trời đoái hoài nên đã cho ba tìm lại được mẹ con. Và ba cũng bị hành phạt, đã bị trả báo như lời huyền rủa của bà nội con...

Ông Bằng hớp ngụm cà-phê, đau khổ nói tiếp:

- Lúc ba bị tù đày thì má của Viết Hùng ở nhà đi lấy cán bộ Việt cộng. Cho anh em Viết Hùng ở dưới nhà củi, đói khổ đầu đường xó chợ bơi rác, xin ăn... Bà ta lấy tiền của để dành nuôi chồng mới và đưa con bà sanh cho nó ... Sau đó họ đùm túm nhau vượt biên, nghe một vài người sống sót trên chuyến tàu đó bảo bà đã bị hải tặc giết thầy xác xuống biển, còn đưa con nhỏ thì đã bị chúng bắt đi!

Ái Bình không thấy lòng nao núng trước cái chết thê lương của bà vợ lẽ ông Viết Bằng. Cô chột hỏi:

- Vậy bác biết tin mẹ con cháu lúc nào? Và tại sao bác không đến tìm khi mẹ cháu còn sống?

Ông Bằng chậm nước mắt đau khổ, tiếp:

- Gặp con lần đầu đến nhà thăm, ba cảm thấy có một sự thân thương cảm thông vô hình gọi ba luôn nhớ đến mẹ con... Và thằng Viết Hùng cho biết là nó đã để ý và thầm yêu con, muốn ba qua gặp má con xin hỏi cưới. Ba cũng định đi vào mùa hè, nhưng lần đó về thăm ba, nó vô tình thấy tấm ảnh ba má chụp chung. Nó hỏi, ba mới kể cho nó nghe tất cả mọi sự việc giữa ba má mà trước đó anh em chúng nó chưa hề hay biết chi cả. Ba bảo nó còn có người má lớn và đưa em không biết trai hay gái. Nó cầm hình lên xem: “*Người phụ nữ trong ảnh có vẻ đẹp chân phương, cao quý... tại sao ba bỏ người ta? Và hình như con thấy bà này ở đâu rồi?*” Sau khi nó biết hết nguồn cơn, ba đã cho nó biết tên họ và nghề nghiệp lúc xưa của má con. Ba bảo nó cố nhớ coi đã gặp người trong hình ở đâu?

Ngừng lại thờ dài, ông Bằng quệt dòng lệ, sụt sùi bảo:

- Hôm đó Viết Hùng về phép đầu mười ngày để vào lính, nó buồn và có vẻ nghĩ suy lung lăm. Trước khi rời nhà, nó cho ba biết mẹ con đúng là người vợ ba đã tìm kiếm mấy chục năm nay! Ba thiệt không ngờ và nôn nóng muốn đi thăm thăm mẹ con liền! Nhưng lỗi lầm năm xưa ba gây cho mẹ con, ba không thể nào tha thứ cho chính mình khiến ba chùn ý không dám đến gặp bà! Âu cũng là cái số, ba không ngờ bà lại đi sớm như vậy! Nay thì má con đã ra người thiên cổ, trên thế gian con không còn ai thân thuộc. Hôm nay ba tìm đến lạ tạ mẹ con và xin con hãy tha thứ, nhận lại người cha vô tâm và vô trách nhiệm này đã biết ăn năn hối lỗi...

Ái Bình mặt vẫn lạnh lùng! Lòng thương yêu, xót xa mẹ dâng tràn ngập cõi lòng, càng làm nổi hờn oán cha trong cô cao chất ngất... Trước sự van lơn khẩn cầu của ông Bằng, Ái Bình thần nhiên không chút động lòng. Rồi cô ngập ngừng bảo:

- Dạ thưa bác, chuyện của đời trước cháu không có quyền phê phán. Nhưng tội nghiệp mẹ cháu suốt cả một đời sống trong vằng vặc khổ đau! Cháu thương mẹ cháu lắm, từ khi ra đời cháu đã không có cha. Xin lỗi bác, xin bác hãy để cháu yên, và hãy coi như cháu không tồn tại trên cõi đời này, như bác đã quên mẹ cháu...